

Никола Вапцаров
Ще строим завод

Ще строим завод,
огромен завод,
със яки
бетонни стени!
Мъже и жени,
народ,
ще строим завод
за живота!

Децата ни мрат
в отровната смрад,
без слънце,
в задушни коптори.
Светът е затвор.
Мъже и жени, народ,
ни крачка назад!
Ще строим завод
за живота!

Децата ни мрат
в задушната смрад
със жадни за слънце очи.
А ние? – Бездушно
превиваме врат
и мълчиме,
позорно мълчим.
Прокарахме мрежи
и в тях укротена тече,
да, нашата кръв
преминава
в проводните мрежи
и движи живота
а той ни помита,
влече
и ние го гледаме
с тъпа, наивна
небрежност.
Със нокти дълбахме скалите.
В гранита
тунели пробихме.
Опасахме с релси земята,

в недрата ѝ
всичко открихме.
Антени замрежват небето,
където
в мъглите
забити
са небостъргачи,
а още нагоре в простора
стоманени
гарвани
грачат.
Другари,
да бъдем наясно –
не удрям клеймо
на прогрес
и знам прекрасно,
че не прогреса е, който ни души.
И ние не ще го рушим. –

Ще строим завод,
огромен завод,
със яки
бетонни стени.
Мъже и жени,
народ,
ще строим завод за живота!

КРАЙ

© Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11404>]